

PROP DE VOSALTRES

Advent, camí de conversió

La setmana passada us vaig proposar la Mare del Senyor com ideal per al camí de l'Advent. En la plenitud de la gràcia, Ella és qui millor ha esperat el Messies. L'Evangeli del tercer diumenge d'Advent ens presenta la figura de Joan Baptista, el profeta escollit per Déu per a preparar el camí al seu Fill. Aquest personatge ens presenta una altra dimensió d'aquest temps litúrgic que té a veure amb la nostra realitat humana. Maria va viure en la plenitud de la gràcia en tots els moments de la seua vida. El seu camí va ser de fidelitat a Déu, però no de conversió, perquè Ella no va conèixer el pecat. El nostre és un camí de lluita i de conversió, perquè el punt de partida és la situació de pecat.

Per això, la litúrgia de l'Església ens presenta també un altre personatge: el més gran de tots els profetes, el precursor de Jesús. El seu missatge és una invitació dramàtica a la conversió, que en moments adquireix un to amenaçador. Però l'evangeli d'avui (Mt 11,2-11) ens presenta un Joan molt humà. També ell ha de viure el seu propi advent, la seua conversió a Crist, una conversió que serà per a ell un canvi de mentalitat profund.

Joan havia anunciat la vinguda del Messies dient que «la destal ja està clavada a l'arrel dels arbres» (Mt 3,10), recordant que «l'arbre que no dóna bons fruits és tallat i llençat al foc» (Mt 3,10); l'havia descrit com aquell que «Ja té la pala a les mans per ventar la seua era» i que «cremarà la palla en el foc que no s'apaga» (Mt 3,12); i l'havia assenyalat com «l'anyell de Déu que lleva el pecat del món» (Jn 1,29). En canvi, sembla que la manera d'actuar de Jesús l'havia desconcertat. Tal vegada el Senyor no era un messies com ell havia imaginat. Quan ja està a la presó envia els seus deixebles a preguntar a Jesús: «¿Sou vós el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre?» (Mt 11,3). La

resposta de Jesús li fa veure a Joan que els signes del Regne de Déu en el nostre món no són la destal o el foc: «Aneu a anunciar a Joan el que veieu i el que heu sentit dir: els cecs hi veuen, els invàlids caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els desvalguts senten l'anunci de la Bona Nova» (Mt 11,4-5). Joan també es tenia que convertir, deixar la seua manera de veure les coses i arribar a viure la presència del Senyor com un moment de gràcia.

Aquestes dues facetes de la figura del Baptista ens ajuden a descobrir on està la conversió verdadera que hem de viure, cadascú de nosaltres, en aquest temps de gràcia: el motiu no pot ser la por. En Jesús s'ha fet visible l'amor de Déu que porta la salvació per a tothom. Eixe missatge és una pa-

raula de gràcia per a tots: ha aparegut la bondat de Déu i el seu amor a l'home. És l'agraïment el motiu d'una conversió verdadera. Una religiositat inspirada en la por no és mai autèntica, perquè no ens porta a estimar Déu. Una fe viscuda des de l'amor no és menys exigent. Al contrari, ho és més, però amb una exigència que naix de dins de la persona, no imposada des de fora.

Joan va viure moments de dubte, va passar per moments de foscor espiritual, va recórrer el seu advent interior. Cadascú de nosaltres també hem de viure el nostre, però ho fem segurs de què en Jesús es revela la gràcia de Déu que porta la salvació per a tots.

Amb la meua benedició.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El bon samarità

La paràbola del bon samarità (Lc 10,25-37), com tants altres textos bíblics, forma part del nostre bagatge cultural.

En la nostra llengua l'expressió «ser un bon samarità» s'aplica a la persona disposada a donar un cop de mà a qui està necessitat d'ajuda urgent.

Ara bé, fer-se proïsme no és una cosa que sorgeix de forma espontània. Requereix una disposició interior i un entrenament que podríem ano-

menar espiritual. A la paràbola són tres (en la vida real solen ser molts) els que passen al costat del malferit, però només el samarità se'n compadeix. La seva compassió el porta a aturar-se i a fer-se proïsme del moribund. Dels tres viants és l'únic que estava preparat per donar aquest pas.

En el relat de Lluç tot comença arran d'una pregunta malintencionada. Un mestre de la Llei pregunta a Jesús qui és el seu proïsme segons l'ensenyament contingut en la Torà, al que aquest respon:

«el proïsme ets tu mateix cada vegada que et fas proïsme d'una persona que et necessita». Dit d'una altra manera, les persones necessitades són les que t'ofereixen la possibilitat d'estimar. Saber qui són aquests altres no té importància. El que en realitat importa és prendre consciència que jo sóc el proïsme de qualsevol persona necessitada que Déu posa en el meu camí.

Dra. Núria Calduch-Benages

PALABRAS DE VIDA

Adviento, camino de conversión

La semana pasada os propuse a la Madre del Señor como ideal para el camino del Adviento. En la plenitud de la gracia, Ella es quien mejor ha esperado al Mesías. El Evangelio del tercer domingo de Adviento nos presenta la figura de Juan Bautista, el profeta escogido por Dios para preparar el camino a su Hijo. Este personaje nos presenta otra dimensión de este tiempo litúrgico que tiene que ver con nuestra realidad humana. María vivió en la plenitud de la gracia en todos los momentos de su vida. Su camino fue de fidelidad a Dios, pero no de conversión, porque Ella no conoció el pecado. El nuestro es un camino de lucha y de conversión, porque el punto de partida es la situación de pecado.

Por eso la liturgia de la Iglesia nos presenta también otro personaje: el más grande de todos los profetas, el precursor de Jesús. Su mensaje es una invitación dramática a la conversión, que en momentos adquiere un tono amenazador. Pero el Evangelio de hoy (Mt 11,2-11) nos presenta un Juan muy humano. También él debe vivir su propio adviento, su conversión a Cristo, una conversión que será para él un cambio profundo de mentalidad.

Juan había anunciado la venida del Mesías diciendo que «ya toca el hacha la raíz de los árboles» (Mt 3,10), recordando que «todo árbol que no dé buen fruto será talado y echado al fuego» (Mt 3,10); la había descrito como aquel que «tiene el bieldo en la mano: aventará su parva» y «quemará la paja en una hoguera que no se apaga» (Mt 3,12); y lo había señalado como «el Cordero de Dios que quita el pecado del mundo» (Jn 1,29). En cambio, parece que la manera de actuar de Jesús le había desconcertado. Tal vez el Señor no era un mesías como él había imaginado. Cuando ya está en la prisión envía a sus discípulos a preguntar a Jesús: «¿Eres tú el que ha de venir o tenemos que esperar a otro?» (Mt 11,3). La respuesta de Jesús le hace ver a Juan que los signos del Reino de Dios en nuestro mundo no son el hacha o el fuego: «Id a anunciar a Juan lo que estáis viendo y oyendo: los ciegos ven y los cojos andan, los leprosos quedan limpios y los sordos oyen, los muertos resucitan y los pobres son evangelizados» (Mt 11,4-5). Juan también se tenía que convertir, dejar su manera de ver las cosas y llegar a vivir la presencia del Señor como un momento de gracia.

Estas dos facetas de la figura del Bautista nos ayudan a descubrir dónde está la conversión verdadera que debemos vivir, cada uno de nosotros, en este tiempo de gracia: el motivo no puede ser el miedo. En Jesús se ha hecho visible el amor de Dios que trae la salvación a todo el mundo. Ese mensaje es una palabra de gracia para todos: ha aparecido la bondad de Dios y su amor al hombre. Es el agradecimiento el motivo de una conversión verdadera. Una religiosidad inspirada en el miedo no es nunca auténtica, porque no nos lleva a amar a Dios. Una fe vivida desde el amor no es menos exigente. Al contrario, lo es más, pero con una exigencia que nace de dentro de la persona, no impuesta desde fuera.

Juan vivió momentos de duda, pasó por momentos de oscuridad espiritual, recorrió su adviento interior. Cada uno de nosotros también debemos vivir el nuestro, pero lo hacemos seguros de que en Jesús se revela la gracia de Dios que trae la salvación para todos.

Con mi bendición.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Trobada d'exalumnes teresianes al Centre d'Espiritualitat St. Enric d'Ossó a Jesús (Tortosa)

El dissabte 5 de novembre ens vam aplegar, com tots els anys, al Centre d'Espiritualitat Sant Enric d'Ossó, cinquanta-una exalumnes del Col·legi Teresià de Tortosa, les quals vam rebre la nostra formació entre els anys 1945 i 1965.

Malgrat ser totes grans, l'edat no ens fa perdre l'alegria de retrobar-nos, amb l'esperit amarat de joia recordant aquells anys d'infantesa, adolescència i primera joventut les que allí vam cursar els estudis de Magisteri. Amb la formació rebuda, vam poder transmetre als futurs alumnes, junt amb els coneixements, els valors morals i religiosos que les germanes teresianes i professors havien sembrat en nosaltres al llarg dels anys.

Celebrà l'Eucaristia Mn. Ramon Labernié. En l'homilia, Mn. Ramon va agrair la invitació, perquè un

any més ens reuníem per celebrar un dia de convivència, iniciant la trobada amb la celebració de l'Eucaristia. Al llarg de la vostra formació trobareu sempre una unió entre el que estudiàveu i la fe. Mentre apreníeu matemàtiques, geografia, llengua... teníeu al costat una capella, un Sagrari i unes religioses que tot contribuïa al diàleg fe i cultura.

Després d'una estona de diàleg i convivència, vam passar al menjador per compartir un dinar de germanor on vam experimentar, una vegada més, l'alegria de l'encontre. L'agraïment més sincer a les exalumnes que, any rera any, es dediquen a preparar la trobada.

Que el Senyor us ho pague. Moltes gràcies de part de totes.

Maria Joana Querol

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Acollir el foraster i vestir el despullat

Avui reflexionem sobre aquesta paraula de Jesús: «Era foraster i em vau acollir, anava despullat i em vau vestir» (Mt 25,35-36). En els nostres temps és actual com mai l'obra que fa referència als forasters. Les emigracions no són un fenomen nou, sinó que formen part de la història de la humanitat.

La Bíblia ens ofereix molts exemples concrets d'emigració.

Avui, el context de crisi econòmica lamentablement afavoreix l'aparició d'actituds tancades i de manca d'acolliment. En algunes parts del món sorgeixen murs i barreres. Sembla a vegades que

l'obra silenciosa de molts homes i dones que estan fent tot el possible per ajudar i assistir els refugiats i emigrants es vegi enfosquida pel soroll d'altres que expressen un egoisme instintiu. L'única via de solució és la de la solidaritat.

El compromís dels cristians en aquest camp és urgent tant avui com en el passat. També avui necessitem aquests testimonis perquè la misericòrdia pugui arribar a tots aquells que viuen amb necessitats. És un compromís que ens implica a tots.

I l'altra cosa és vestir el qui va despullat: què vol dir sinó restituir

la dignitat a qui l'ha perduda? Certament donar roba al qui no en té; però pensem també en les dones víctimes del tràfic tirades pels carrers, o en les altres moltes maneres d'usar el cos humà com una mercaderia, fins i tot el de menors d'edat.

I així, també, no tenir una feina, una casa, un sou just és una forma de nuesa, o ser discriminats per la raça, o per la fe, tot són formes de «nuesa», davant les quals com a cristians som cridats a estar atents, vigilants i a punt per actuar.

(Dimecres, 26 d'octubre de 2016.)

Festa del Reservat al Seminari Diocesà de l'Assumpció

El dilluns 7 de novembre se celebrà al Seminari la Festa del Reservat. A les 11 h s'aplegà gairebé tot el clergat de la diòcesi, presidit pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent.

Després del rés de l'Hora Menor, Mn. Domingo Escuder impartí una xerrada sobre Ramon Llull, centrada en el *Llibre d'Amic e Amat*, el qual té un component poètic que expressa l'experiència mística que sent «l'amic» que representa l'ànima del cristià, envers «l'amat» que és Déu, facilitant-nos aquesta obra la comprensió del seu gran amor.

A continuació l'Eucaristia, presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada per tots els preveres, i amb l'assistència del diaca Gerard Reverté i tres diaques permanents.

L'homília fou eminentment eucarística i sacerdotal. El Sr. Bisbe digué als preveres que segons el Vaticà II,

la seua principal missió és la celebració de l'Eucaristia, centre de la nostra vida i ha de ser l'ànima de la vivència diària del nostre sacerdoti. Precisament, l'origen del ministeri sacerdotal està en la institució de l'Eucaristia.

En acabar la celebració de la Missa, es va fer l'exposició del Santíssim i després del *Pange lingua* s'anà en processó fins davant la cripta, on el Sr. Bisbe pregà dient: «Avui novament consagrem aquest Seminari... Senyor, Bon Pastor, acolliu la nostra pregària sacerdotal... Esteneu la vostra mà protectora sobre aquest Seminari, on es formen el sacerdots sota l'esguard de Maria, en la seua Assumpció». Amb cants eucarístics es retornà a la capella, on després de *Tantum ergo* i la benedicció amb el Santíssim, s'acabà la celebració amb el cant final del *Laudate Dominum*.

Tot seguit, els preveres i diaques van compartir un dinar de germanor acompanyats pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent.

Va ser una celebració molt solemne en la qual brollà en tot moment el gran amor a l'Eucaristia.

Maria Joana Querol

«Mn. Manyà vist pels seus alumnes»

Sota aquest títol es va organitzar la commemoració acadèmica anual de Mn. Manyà. En el 40è aniversari del traspàs del sacerdot, teòleg i català, Mn. Joan Baptista Manyà, la fundació que porta el seu nom va organitzar una trobada diversa a la dels anys anteriors.

Aquest any han estat el seus alumnes els qui han tingut la paraula. Després d'un moment musical, deixebles de Mn. Manyà van parlar: Maria Joana Querol, que per un imprevist no va poder assistir-hi, però Maria Eva Morelló va llegir la seva aportació; Josep Bayerri i Anton Monner. Casdas-

cú des de la seva perspectiva i les seves impressions personals, posant el seu accent particular: Maria Joana en el sacerdot, teòleg i català; Josep

en la seva faceta d'educador, pacificador i de resistència; Anton en la seva vessant de gandesà, home de lletres i d'obrir camins.

Òmnium Cultural també es va afegir a la commemoració. Emigdi Subirats va contextualitzar l'obra poètica de Manyà i va recitar algun dels seus versos. Sílvia Panisello va recitar algun poema de Mn. Tomàs Bellpuig, l'amic íntim de Mn. Manyà.

Una seixantena de persones van assistir a l'acte, amb el Sr. Vicari general de la diòcesi i l'alcalde de la ciutat.

Va cloure l'acte, en nom del Sr. Bisbe, Mn. Josep Lluís Arín, vicari general, qui va elogiar la figura del sacerdot tortosí animant a seguir el seu estil vital.

AGENDA

- ▶ **Dilluns 12**, Teresianes, Recés d'Advent del Clergat.
- ▶ **Dijous 15**, Els Guiamets, Visita Pastoral.
- ▶ **Dies 16 i 17**, Capçanes, Visita Pastoral.
- ▶ **Dissabte, 17**, Marçà, Visita Pastoral. / Coldejou, a les 18 h, Missa Estacional i Visita Pastoral.
- ▶ **Diumenge 18**, Capçanes, a les 11.30 h, Missa Estacional. / Móra d'Ebre, a les 16.30 h, Recés arxiprestal de Ribera d'Ebre-Priorat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Nm 24,2-7.15-17a / SI 24 / Mt 21, 23-27]. Mare de Déu de Guadalupe (Mèxic); santa Joana Francesca de Chantal (1572-1641), rel. viuda, fund. Saleses a Annecy (1610); sant Sinesi, mr.; beat Jaume de Viterbo, bisbe (agustiniana).

13. ■ Dimarts [So 3,1-2.9-13 / SI 33 / Mt 21,28-32]. Santa Llúcia (s. III-IV), vg. i mr. a Siracusa (Sicília); santa Otilia, vg. benedictina (s. VIII); sant Aubert, bisbe.

14. □ Dimecres [Is 45,6b-8.18. 21b-26 / SI 84 / Lc 7,18b-23]. Sant

Joan de la Creu (†1591), prev. carmelità (reformador de l'orde) i doctor de l'Església; sants Just i Abundi, mrs. a Baeza.

15. ■ Dijous [Is 54,1-10 / SI 29 / Lc 7,24-30]. Sant Valerià, bisbe; sant Urber, prev. a Osca; santa Cristiana (Nina), esclava mr.; santa Sílvia, vg.

16. ■ Divendres [Is 56,1-3a.6-8 / SI 66 / Jo 5,33-36]. □ A Urgell: sant Josep Manyanet (1833-1901), prev. d'Urgell, nat a Trepmp, fund. Fills i Filles de la Sgda. Família (SF, 1870); sants Ananies, Azaries i Misael, joves companys de Daniel; sta. Albina, vg. i mr.

17. ■ Dissabte [Gn 49,1-2.8-10 / SI 71 / Mt 1,1-17]. Sant Joan de Marta, prev. provençal, cofund. Trinitaris (OSST, 1198); sant Llätzer, germà de Marta i Maria, de Betània, resuscitat per Jesús.

18. ■ Diumenge vinent, IV d'Advent (litúrgia de les hores: 4a setmana) [Is 7,10-14 / SI 23 / Rm 1,1-7 / Mt 1,18-24]. Mare de Déu de l'Esperança, o bé Expectació del part, anomenada popularment «de la O» (antífonas); sant Gracià, bisbe; sant Adjutori, mr.; sant Moisès, mr.

Diumenge III d'Advent

COMENTARI

Testimonis de Crist perquè tothom cregui en Crist

La terra eixuta i el desert estan de festa; l'estepa floreix: amb llenguatge figurat el profeta anuncia el retorn dels desterrats. Tornaran els que el Senyor ha rescatat.

Quan la glòria del Senyor que ens ve a salvar coincideix amb fidels que enrobusteixen mans cansades i afermen genolls vacil·lants, llavors es compleix l'oracle profètic: es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran. Perquè la paternitat de Déu busca també la col·laboració creixent dels seus fills.

«Qui et va crear sense tu, no et salvarà sense tu.»

«Tingueu paciència» exhorta sant Jaume. La paciència cristiana no és virtut passiva pròpia de qui no pot fer res per allò que desitja sinó virtut dinàmica imitant el pagès que espera els fruits de la terra treballant.

L'esperança de l'Advent no pot ser il·lusió evasiva, sinó compromís a favor d'allò mateix que en definitiva esperem de Déu.

El model bíblic de paciència és Job, el creient que en tot moment persevera fidel a Déu en la riquesa i la pobresa, en la salut i la malaltia.

Després de Maria Immaculada, l'altra figura humana destacada a l'Advent és Joan: home enviat de Déu com a testimoni, a donar testimoni de la Llum, perquè per ell tothom cregués en Crist, que és la Llum (Jn 1,7).

Ara Joan, que era a la presó, envia els seus deixebles per preguntar a Jesús: «Sou vós el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre?»

Tant si el Baptista manté dubtes sobre la condició messiànica de Jesús, com si envia els seus deixebles perquè facin l'experiència del «Veni i ho veureu» que van gaudir dos dels deixebles de Joan quan hi anaren i es quedaren amb Ell (Jn 1,39), el cert és que Jesús avala la seva identitat amb fets contrastables: Els cecs hi veuen, els invàlids caminen, els desvalguts senten la Bona Nova.

L'Advent ens crida a no ser canya sacsejada pel vent del corrent de la comoditat sinó a preparar el camí del Senyor amb un estil de vida que de fet porti Bona Nova als desvalguts.

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 35,1-6a.10)

La terra eixuta i el desert estan de festa, d'alegria l'estepa floreix. La seva florida s'esbadella com l'iris, s'engalana i crida de goig. Li han estat donades la glòria del Líban, les gales del Carmel i de Saron. Són ells els qui veuran la glòria del Senyor, la majestat del nostre Déu. Enrobustiu les mans que es deixen caure, afermeu els genolls que no s'aguanten. Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por! Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve a salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig. Tornaran els qui el Senyor ha rescatat, entraran a Sió cridant de goig i una alegria eterna coronarà els seus caps. Hi haurà festes i alegria, i fugiran les penes i els gemecs.

▶ Salm responsorial (145)

R. Senyor, veniu a salvar-nos.

El Senyor fa justícia als oprimits, / dóna pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dóna la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

El Senyor manté les viudes i els orfes, / i capgirarà els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 5,7-10)

Tingueu paciència, germans, fins que vingui el Senyor. Mireu com el pagès espera els fruits preciosos de la terra, prenent paciència fins que les pluges primerenques i tardanes l'hauran assaonada. Igualment vosaltres tingueu paciència, refermeu els vostres cors, que la vinguda del Senyor és a prop. Germans, no us queixeu els uns dels altres, perquè no hàgiu de ser jutjats; penseu que el jutge ja és a les portes. Voleu, germans, un exemple de paciència en els mals tractes? Preneu el que us donen els profetes que van parlar en nom del Senyor.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 11,2-11)

En aquell temps, Joan, que era a la presó, va sentir dir el que feia Crist, i va enviar els seus deixebles per preguntar-li: «Sou vós el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre?» Jesús els va respondre: «Aneu a anunciar a Joan el que veieu i el que heu sentit dir: els cecs hi veuen, els invàlids caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els desvalguts senten l'anunci de la bona nova, i feliç aquell que no quedarà decebut de mi.» Mentre ells se n'anaven, Jesús es posà a parlar a la gent de Joan: «Què heu sortit a veure al desert? Una canya sacsejada pel vent? Doncs, què hi heu sortit a veure? Un home vestit delicadament? Els qui porten vestits delicats viuen als palaus dels reis. Doncs, què hi heu sortit a veure? Un profeta? Sí, ho puc ben dir, i més que profeta: és aquell de qui diu l'Esriptura: "Jo envio davant teu el meu missatger, perquè et prepari el camí." Us ho dic amb tota veritat: Entre tots els qui les mares han portat al món no n'hi ha hagut cap de més gran que Joan Baptista; tanmateix el més petit al Regne del cel és més gran que ell.»

▶ Lectura del llibre de Isaïes (Is 35,1-6a.10)

El desierto y el yermo se regocijarán, se alegrarán el páramo y la estepa, florecerá como flor de narciso, se alegrará con gozo y alegría. Tiene la gloria del Líbano, la belleza del Carmelo y del Sarión. Ellos verán la gloria del Señor, la belleza de nuestro Dios. Fortaleced las manos débiles, robusteced las rodillas vacilantes; decid a los cobardes de corazón: «Sed fuertes, no temáis. Mirad a vuestro dios, que trae el desquite; viene en persona, resarcirá y os salvará.»

Se despegarán los ojos del ciego, los oídos del sordo se abrirán, saltará como un ciervo el cojo, la lengua del mudo cantará. Volverán los recatados del Señor, vendrán a Sión con cánticos: en cabeza, alegría perpetua; siguiéndolos, gozo y alegría. Pena y aflicción se alejarán.

▶ Salmo responsorial (145)

R. Ven, Señor, a salvarnos.

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / hace justicia a los oprimidos, / da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos, / el Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago (St 5,7-10)

Tened paciencia, hermanos, hasta la venida del Señor. El labrador aguarda paciente el fruto valioso de la tierra, mientras recibe la lluvia temprana y tardía. Tened paciencia también vosotros, manteneos firmes, porque la venida del Señor está cerca. No os quejéis, hermanos, unos de otros, para no ser condenados.

Mirad que el juez está ya a la puerta. Tomad, hermanos, como ejemplo de sufrimiento y de paciencia a los profetas, que hablaron en nombre del Señor.

▶ Lectura del evangelio según san Mateo (Mt 11,2-11)

En aquel tiempo, Juan, que había oído en la cárcel las obras del Mesías, le mandó a preguntar por medio de sus discípulos: «¿Eres tú el que ha de venir o tenemos que esperar a otro?». Jesús les respondió: «Id a anunciar a Juan lo que estáis viendo y oyendo: los ciegos ven, y los inválidos andan; los leprosos quedan limpios, y los sordos oyen; los muertos resucitan, y a los pobres se les anuncia el Evangelio. ¡Y dichoso el que no se escandalice de mí!»

Al irse ellos, Jesús se puso a hablar a la gente sobre Juan: «¿Qué salisteis a contemplar en el desierto, una caña sacudida por el viento? ¿O qué fuisteis a ver, un hombre vestido con lujo? Los que visten con lujo habitan en los palacios. Entonces, ¿a qué salisteis?, ¿a ver a un profeta? Sí, os digo, y más que profeta; él es de quien está escrito: "Yo envío mi mensajero delante de ti, para que prepare el camino ante ti". Os aseguro que no ha nacido de mujer uno más grande que Juan, el Bautista; aunque el más pequeño en el reino de los cielos es más grande que él.»